

מסורת הש"ס

אלו הן הגולין פרק שני מכות

יג.

עין משפט נר מצוה

פב א מ"י פ"ח מהל' רחל הלכה י:
פג ב מ"י שם פ"ח הלכה י:
פד ג ד מ"י שם פ"ח הלכה י:
פה [ה] מ"י פ"ג מהל' עבדים דין ח:
פז ו מ"י פ"ט מהל' סנהדרין הלכה א נמן ס"א א עד פ"ז ו פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י:
פח ז מ"י פ"ט מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנה קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:
פז ח מ"י פ"ט מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:
פז ט מ"י פ"ח מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:
פז י מ"י פ"ח מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:
פז יא מ"י פ"ח מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:
פז יב מ"י פ"ח מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:
פז יג מ"י פ"ח מהל' סנהדרין הלכה י נמן קנן ופ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה י ג:

מעלים היו שבר לאיים. פי' רוחמים הבאים ודרים שם צריכין להעלות מם וארנונה ללוים דלא חימא גזירת המלך על הלוים לעבד אותם זעירין: **לכם** כל צרכיכם. דאין צריכים להעלות שום דבר ללוים: **גמר** שיבה שיבה. נראה דהיינו דוקא לרבי מאיר דאזכרין לג"ש אבל לרבי יהודה הא איכא קרא בזהדיא גבי רוחל וז"ל הא דקמני לעיל וכן בגולה כי ממילתא דר' מאיר הוא:

הדרן עלך אלו הן הגולין

ואלו הן הלוקין הבא על אחותו ב"י. תנא וס"י עמא שמימא זר שאכל תרומה ובעל מוס שמימא אונן מקריב מזיח חושן מכבה גחלת על גבי מערכה אלא לא חשיב לאוי גרידי אלא באותן שיש בהן חידוש והא דקא חשיב כריתות דאין בהן מיתת ד"ד לאשמועינן דלע"ג דליכא כרת לוקין ואין צריך לנלוזא בזה חידוש בהן כריתות דקמני וקזנוטרס דחק לנלוזא בזה חידוש אלמנה לכהן גדול נקט משום דבעי למיתני אלמנה וגרושה חייב משום שמי שמי:

גרושה וחלוצה אינו חייב אלא אחת. פי' הקונט' משום גרושה דחלוצה מיימא לה (א) ואשה גרושה משמע לפירושו דחלוצה לחודא איכא מלקות דלוריימא זה אינו דא אמינין דפ' עשרה יוסקין (קדושין דף ע"ח.) (אחות) חלוצה דרצנן והא דלעיל תנא וחלוצה אגב גרושה תניא אי נמי מכת מדרות דרצנן וזהא כיון דהיא גס גרושה לוקה זה מלקות דגרושה שהיא דלוריימא ולא לקי מכת מדרות דרצנן:

ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה ואלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר אלמנה וגרושה חייבין עליה משום (א) שני שמות גרושה וחלוצה אינו חייב אלא משום אחת בלבד: **הטמא** שאכל את הקדש והבא אל המקדש טמא ואוכל חלב ודם ונותר ופגול וטמא והשוחרט ומעלה בחוץ והאוכל חמץ בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה והאוכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים אבל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו כמה יאכל מן הטבל ויהא חייב רבי שמעון אומר כל שהוא וחכמים אומרים לבית אומר להן רבי שמעון (א) אי אתם מודים לי **בא**וכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו ימפני שהיא כברייתא אומר להן אף **חטה** אחת כברייתא: **גב' חייבי** כריתות קא חני חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין מני רבי עקיבא היא דתניא אחד חייבי כריתות ואחד חייבי מיתות בית דין ישנו

מעלים היו. הערים שבר ללוים שרוחמים שוכרים מהם את צמי הדירה: **חוזר לשורה** שהיה צה. אם היה נשיא או ראש בית אב' חוזר לגדולתו כשישבו לעירו במיתת כה"ג: **גב' מחלוקת** נפש. ערי מקלט: **לכם**. לרוחמים נאמר והיו לכם הערים למקלט: **וגם אל משפחתו**. בעצד עברי כתיב כשיצא חפשי נפש או ציונל: **למה** **ספוקיו** **אבותיו**. לשורה: **אל אחוזת אבותיו** **כאבותיו**. ספא דמילתיה לרבי מאיר היא ומציא ראייה לרבינו מסוף המקרא שחוזר לגדולתו שנאמר ואל אחוזת אבותיו אל כל חזקת אבותיו: **וכן בגולה**. כמחלוקת בעצד עברי כך מחלוקת ברוחל שגלה וחזר במיתת הכהן ומהכא יליף דכשהוא אומר כן ישוב קרא יתירא דמני למכתב ושז אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו ולשמוק: **לנפוש** **אם** **הרוחל**. דמופנה לדון הימנו גזירה שיה נאמר כן ישוב ונאמר ברוחל ישוב הרוחל אל ארץ אחוזתו כדמפרש ואזיל מאי וכן בגולה ומסקנא גמר שיה שיה עיר:

הדרן עלך אלו הן הגולין

אלו הן הלוקין. אלו לא דוקא דתנא וס"י עמא שמימא זר שאכל תרומה ובעל מוס שמימא אונן מקריב מזיח חושן מכבה גחלת על גבי מערכה אלא לא חשיב לאוי גרידי אלא באותן שיש בהן חידוש והא דקא חשיב כריתות דאין בהן מיתת ד"ד לאשמועינן דלע"ג דליכא כרת לוקין ואין צריך לנלוזא בזה חידוש בהן כריתות דקמני וקזנוטרס דחק לנלוזא בזה חידוש אלמנה לכהן גדול נקט משום דבעי למיתני אלמנה וגרושה חייב משום שמי שמי:

גמרא (א) **נוטר**. כתיב ציה (שמות כט) וספרת את הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא. ואזהרת פגול נמי מהכא מדכתיב כי קדש הוא כלומר מפני שהוא קודש שנפסל למדנו מכאן כל שבקדש פסול צה הכתוב יתן לא תעשה על אכילתו והכי אמרינן לקמן ואזהרת טמא והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (ויקרא ז) **והשוטח**. קדשים בחוץ או העולה קדשים בחוץ. ואזהרת מעלה השמר לך פן תעלה וגו' (דברים יז) ואזהרת שוחט יליפין בזבחים בפרק השוחט והמעלה (דף ק.) איכא דיליף מלא יצחו עוד וגו' (ויקרא יז) ואיכא דיליף לה מגזירה שיה דהבאה הבאה שוחט ממעלה: **האוכל** **ביום הכפורים**. ויליף אזהרתיה בפרק בתרא דיומא (דף פ.) **המפטם** **אם** **השמן**. העושה שמן דזוגמת שמן המשחה. ואזהרתיה ובמיתותיה לא תעשו כמורה (שמות ז) וכן בקטורת ובמיתותיה לא תעשו לכם (שם) **וספך** **שמן המשחה**. מאותו ששעה משה דכדבר דכתיב על צמר אדום (שם) **אל** **טבל**. אזהרתיה מולא את קדשי בני ישראל אשר ירימו ויקרא (כז) בעמידן לתרום הכתוב מדבר והכי מפרש לה כסנהדרין באלו הן הנשרפין (דף פ.) **ומעשר ראשון** **שלא** **נטלה** **תרומתו**. אף הוא טבל: **ומעשר שני** **שלא** **נפדה**. והוא אוכלו חוץ לירושלים וכתיב לא תוכל לאכול בשעריך וגו' (דברים יז) **הקדש** **שלא** **נפדה**. אזהרתו אינו מפורשת כל כך ונראה זעירי דמהכא אלא דתניא (סנהדרין שם) הויד במעילה רבי אומר במיתת וחכמים אומרים באזהרה ואמרי' (א) מאי טעמיה דרבי אחיז חטא חטא מתרומה ורצנן מיעט רחמנא ומתו צו ולא במעילה ממימיה הוא דמעטיה וגזירה שיה דקיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכתיב זה וכל זר לא יאכל קדש ורוצח הלכות מעילה היא למדה (תרומה תורת כהנים) בגזירה שיה זר: **באוכל נמלה** **גרסין** **שהוא** **חייב** **משום** **סך** **השורץ** **על** **הארץ**: **גב' חייבי** **כריתות** **קסני**. כל חייבי כריתות שאין בהן מיתת ד"ד הוהכרו במשנתנו לענין מלקות ואחד מכל חייבי מיתות בית דין לא הוהכר זה ללקות אם התרו צו למלקות:

(א) וציה כח: סוכה מ. מניל: ז: צ"ק קכ. (ב) כחכות לא: א קדושין ע"ח. (ד) ופי' מוס' וזכום מה. ד"ה דומילא. (ה) נבסדר המשנה ארין. (ו) ופי' מוס' חולין לו. בסוף ד"ה מ"ט דרצנן וכו' מה שהניחו במיתתו. (ז) נבס"א: דין. (ח) ויקרא כח. (ט) נלמן יד: (י) שם פ"ד. (יא) נבס"א: מעילה הן למדין. (כ) ויקרא דבורא דמוסא פרעה יא. (ל) רש"י משום דחלוצה מגרושה.

תורה אור השלם

1. וקדו' לכהן הערים למקלט מגאל ולא ימות הרצח עד עמודי לפני העדה למשפט: במדבר יב יב. 2. ואת הערים אשר תחנה ללוחם את שש עיר המקלט אשר תחנה ללוחם ששה הרצח ועליות תחנה ארבעים ושתים עיר: במדבר יב ו. 3. וקרא מעשרך ודא וקרא עמו ושב אל משפחתו ואל אחוזת אבותיו וקרא כה מא. 4. כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול ואחרי מות הכהן הגדול ישוב הרצח אל ארץ אבותיו: במדבר יב כח

הגהות הב"ח

(א) גב' לנס לכל כריתות. (ב) גב' ע"ל דף ט ע"א דרשנין ליה למעשי דוקא לנס ולח' לגרים: (ג) במשנה משום שמי שמת וכו' והאוכל חלב: (ד) רש"י ד"ה אל וכו' לאשמועינן דאלמנה וגרושה: (ה) שם בל"ד מעשר שני בהדיה: (ו) ד"ה נתינים מן הגבעות הן ומלקות: (ז) תוס' ד"ה גרושה וכו' דחלוצה מיימא לה מור"י ואשה גרושה משמע דא לפרש דחלוצה לחודא:

הגהות הגר"א

[א] גב' כשהוא אומר צ"ל שנאמר:

מוסף רש"י

ואלו הן הלוקין. אם התרו בן (כתובות לא). אלמנה וגרושה. צה על אלמנה שהיא גרושה חייבין עליה משום שני שמות. משום אלמנה ומשום גרושה (קדושין ע"ח).

(א) כ"ה הגיר' בירושלמי ופ"ל בנשי' ח"ש היו הערים כ"ה: